

JARETT KOBEC

Ik haat het internet

Vertaald door Thijs van Nimwegen en Anne Roetman

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *I Hate the Internet*
Oorspronkelijke uitgever: We Heard You Like Books,
a Division of U2603 LLC
Vertaling: Thijs van Nimwegen en Anne Roetman
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Auteursfoto: Jarett Kobek
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2016 Jarett Kobek
Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 624 0 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Waarschuwing:

Bevat kapitalisme, afschuwelijke mensenstank, anachronismen, doodsbedreigingen, geweld, gekluisterde levens, grillige popcultuur, wanhoop, ongebreidelde bespotting van rijkelui, bedreiging met seksueel misbruik, een zwakke Epicurische gedachtegang, de stripindustrie, de dood van het intellectualisme, vrouw-zijn in een samenleving die vrouwen haat, populisme, een erbarmelijke dubbelzinnigheid, het seksleven van Thomas Jefferson, genocide, beroemdheden, de Objectivistische denkbeelden van Ayn Rand, discussies aangaande ras, Sciencefiction, anarchisme met een zwak voor de democratie, de mensen die naar Californië gaan om te sterven, millennialistisch geneuzel, 276 pagina's neerbuigende *mansplaining*, Neohellenistisch Paganisme, interracial huwelijken, hippies met ingewikkelde namen die geiten mishandelen, ongerechtvaardigde oorlogen in het Midden-Oosten, 11 september, de aanblik van het Facebook-profiel van iemand die je kende toen jullie jong waren en dachten dat iedereen een mooi leven zou hebben.

hoofdstuk één

Lang nadat ze de enige onvergeeflijke zonde van de Eenen-twintigste Eeuw had begaan, stuurde iemand op Internet Adeline een bericht. Er stond in: *'Dear slut, I hope that you are gang-raped by syhphilis infected aliens.'* Wat zoiets betekende als: *'Beste slet, ik hoop dat je verkracht wordt door een groep illegale allochtonen met syfilis.'* Het Internet was een schitterende uitvinding. Een computernetwerk dat mensen gebruikten om andere mensen eraan te herinneren dat ze waardeloze klootzakken zijn.

Adeline ontving dit bericht omdat ze de enige onvergeeflijke zonde van de vroege Eenen-twintigste Eeuw had begaan. Maar voordat ze bij die enorme fout was aangeland, moest ze een paar andere fouten maken. Een paar daarvan: (1) Ze was een vrouw in een cultuur die vrouwen haatte. (2) Ze was enigszins beroemd geworden. (3) Ze had onpopulaire meningen geuit. Een enigszins beroemde vrouw zijn met onpopulaire meningen in een cultuur die vrouwen haatte was op zichzelf al een ernstige fout, maar noch dit, noch de componenten vormden die ene grote fout. Die was van een andere orde.

De Engelse tekst hierboven geeft slechts een mogelijke interpretatie van het bericht, waarbij zowel de spelling als grammatica voor de duidelijkheid is aangepast. In het origineel

stond: *'Drp slut...hope u get gang rape...by bunch, uv siphilis elegial alines.....'* Het is mogelijk dat *'elegial alines'* niet verwees naar buitenlanders die op andere manieren Amerika binnenkomen dan met door de Staat erkende visa en *green cards*. Het is ook mogelijk dat *'Drp slut'* iets anders was dan een gangbare aanhef gevolgd door een van de honderden denigrerende begrippen voor 'vrouw'. *'Drp slut'* kon van alles betekenen.

'Drp' op zichzelf is wat lastig, omdat er klinkers ontbreken. Het zou voor *derp* kunnen staan, een veelvoorkomend internetneologisme voor dom. En terwijl 'drp' hier is geïnterpreteerd als *dear* zou het ook heel goed het Engelse woord *deep*, diep, kunnen zijn.

Slut is een van de honderden vernederende begrippen voor 'vrouw'. Deze begrippen benadrukken het aantal seksuele partners van een vrouw. Er zijn geen equivalente termen voor mannen en dat is natuurlijk volslagen lulkoek.

'Slut' is ook het Deense woord voor *einde*. Als Deense winkels de laatste dagen van de uitverkoop beginnen, hangen de uitbaters van deze winkels vaak borden op met *slutspurt*. *Slutspurt* was een gebruikelijke uitdrukking voor het *einde van de uitverkoop*. *Slutspurts* waren vaak nogal gênant voor Denen met Engelstalige gasten. Het was mogelijk dat degene die Adeline het bericht had gestuurd vloeiend Deens sprak. Het was mogelijk dat de samenvoeging van het Deense woord voor *einde* en 'drp' een erudiet meertalig waagstukje was, verwijzend naar een peilloze diepte. Misschien iemands retoriek. Aan de andere kant was het bericht gestuurd door iemand op Internet. Waarschijnlijk ging het gewoon weer om een debiele hufter die vrouwen haat.

hoofdstuk twee

In de jaren negentig, toen Adeline begin twintig was en net van de universiteit kwam, was ze samen met een vriend, Jeremy Winterbloss, begonnen aan een stripboek genaamd *Trill*. Het zwart-witte boekje van tweeëndertig pagina's werd maandelijks uitgegeven.

Adeline maakte de tekeningen. Jeremy Winterbloss schreef de tekst.

Trill volgde de avonturen van de antropomorfe kat Felix Trill op zijn tocht door een quasimiddeleeuwse wereld, waarbij hij angstaanjagende schouwspelen ziet en vecht met andere antropomorfe dieren.

Meestal ging *Trill* over een reeks oorlogen tussen antropomorfe katten en antropomorfe honden. Dit veranderde in nummer vijftig, toen beide kanten hun geschillen opzijzetten en beseften dat ze een gemeenschappelijke vijand hadden: haarloze apen met een neiging tot fervent monotheïsme.

Deze verschuiving vond plaats na een aantal maanden waarin Jeremy een buitensporige hoeveelheid psychedelische drugs tot zich had genomen.

Tijdens een lsd-trip kreeg Jeremy een visioen van Felix Trill. De schepping sprak tot zijn schepper. Vanwege haperingen in Jeremy's neurochemische processen sprak Felix Trill met de stem van een oude wietroker.

'Hé man,' zei Felix Trill tegen Jeremy, 'Je hebt het helemaal

verkeerd. Zoals je over me schrijft. Echt jammer, weet je. Want ik en de honden en alle andere dieren, wij zijn niet meer dan vingers die net onder het oppervlak van het water reiken, en jij bent een vis, diep in het troebele water, en weet je wat het is met vissen, ze zitten vol frustraties. Je bent zo gespannen dat je alleen nog maar vingers ziet. Dat is jouw probleem, niet het onze. Je zit te spacen. Door je bekrompen blik zie je vijf losse entiteiten. Je ziet niet dat ik en de honden en de andere dieren allemaal verbonden zijn, we zijn allemaal onderdeel van dezelfde hand. Vijf vingers, één hand. Die hand is belangrijk, *brother*. Denk breder. Blijf niet hangen in de details. Relax, vriend.'

Adeline en Jeremy brachten vijftienzeventig nummers van *Trill* uit totdat door veranderingen in de markt het project niet langer winstgevend was.

Nummer 75 verscheen in 1999.

Jeremy kon goed rondkomen van *Trill*. Ook Adeline leefde van het geld, maar ze had niet dezelfde behoeftes als Jeremy. Adeline had een rijke familie.

Ze kwam uit Pasadena, Californië. Ze groeide op in de jaren zeventig en tachtig.

Haar vader was een mondarts die uiteenlopende gebitsbehandelingen bij enkele zeer beroemde mensen had uitgevoerd.

Het hart van Adelines vader explodeerde enkele uren nadat hij een kroon plaatste over de onderste linkersnijtand van tweemaal Academy Award-winnaar Jason Robards.

Jason Robards was zo'n getypecaste acteur die veel respect en lofbetuigingen krijgt tijdens zijn werkende leven en na zijn dood meteen vergeten is. Hij won zijn Academy Awards in 1977 en 1978.

De eerste Academy Award kreeg hij voor zijn rol als Ben

Bradlee, de hoofdredacteur van *The Washington Post*, in een film genaamd *All the President's Men*. De tweede Academy Award ontving hij voor zijn rol als Dashiell Hammett, auteur van *The Glass Key* en *The Maltese Falcon*, in de film *Julia*.

Beide films waren gebaseerd op boeken waarin de respectievelijke auteurs een verheerlijkt zelfbeeld schiepen en het systemische kwaad van de overheid aanpakten.

Beide films waren beter dan de boeken waarop ze waren gebaseerd. Bijna alle films zijn beter dan boeken. De meeste boeken zijn slecht.

Net als dit boek.

Dit is een slechte roman.

Adelines vader liet zijn geld na aan Adelines moeder, die een groter zakentalent bleek te zijn dan Adelines vader. Adelines moeder heette Suzanne. Suzanne zorgde ervoor dat zowel Adeline als Adelines zus, Dahlia, het nooit aan iets zou ontbreken.

Suzanne was een mislukte actrice die Adelines vader ontmoette toen ze werkte als serveerster in een koffietent op Wilshire Boulevard. Ze had gefigureerd in enkele afleveringen van *Gidget*, een televisieprogramma over een tienermeisje dat van surfen houdt.

Suzanne was alcoholiste.

hoofdstuk drie

In de vroege jaren negentig, toen ze *Trill* probeerden te publiceren, zag zowel Adeline als Jeremy Winterbloss in dat hun project twee structurele nadelen had.

Structureel nadeel nr. 1: het hoofdproduct in de stripindustrie waren maandelijks, tweeëndertig pagina's tellende boekjes met tekeningen van vrouwen met gigantische borsten. Deze borsten leken op te hard opgeblazen volleyballen, niet veel anders dan de ballen die door de cast van *Gidget* werden geserveerd en gerasht. Deze focus op gigantische borsten betekende dat het meeste wat de industrie produceerde subtiële pornografie voor zwakzinnigen was. Er bestonden een paar succesvolle boeken met pratende dieren, maar Jeremy kon maar één semisuccesvolle strip bedenken over een antropomorfe kat. Dat boek was *Omaha, de dansende kat*. Omaha was bedacht door Reed Waller en Kate Worley. Omaha was een stripper in een stedelijk milieu. Als dansende kat kwam Omaha in allerlei problemen terecht. De pornografie in 'Omaha' was niet subtiel. In de meeste nummers heeft Omaha seks met andere antropomorfe dieren van allerlei soorten en geslachten. Jeremy liet Adeline een paar nummers van *Omaha, de dansende kat* zien. Adeline vond het vreemd dat Omaha, een kat, een dikke pluk haar op haar venusheuvel had. Maar zo ging dat in strips.

Structureel nadeel nr. 2: zoals elke bedrijfstak had de strip-industrie haar eigen cultuur, en die cultuur was gedrenkt in seksisme en racisme als een beenham gemarineerd in siroop en gember. Jeremy had het seksisme en racisme aan den lijve ondervonden, toen hij eind jaren tachtig enkele jaren werkte als stagiair bij Marvel Comics.

Jeremy Winterbloss was een Afro-Amerikaan, wat betekende dat sommige van zijn voorouders als slaaf naar de Verenigde Staten waren gebracht en tewerkgesteld in dienst van zijn andere voorouders. De eerste groep voorouders was het eigendom van deze tweede groep.

Veel van Jeremy's voorouders waren onderdeel van de sociale constructie genaamd het Blanke ras, en ze verkrachtten veel van Jeremy's andere voorouders, degenen die andermans eigendom waren en onderdeel van de sociale constructie het Zwarte ras, van wie de leden ook wel bekendstonden als kleurlingen of negers of nikkers of een van die andere honderden denigrerende woorden.

Er waren niet veel denigrerende woorden voor leden van de sociale constructie genaamd het Blanke ras. De enkele die er waren, waren tamelijk nutteloos en hadden eigenlijk geen enkel beledigend effect.

Dat waren: *bleekscheet*, *melkfles*, *kinkel*, *witmans*, *bleekschijter*.

Bleekschijter had nog mogelijkheden. De andere waren kansloos.

Soms als Jeremy's mannelijke voorouders Jeremy's vrouwelijke voorouders verkrachtten, bracht de onderliggende biologie baby's voort. Als deze baby's ter wereld kwamen, waren ze het eigendom van hun vader of van de familie van hun vader. Je kon je bezit verkrachten en nieuw bezit creëren en dat nieuwe

bezit leverde je meer geld op. Het was een goede tijd om mensen te bezitten. Het was een slechte tijd om bezit te zijn.

De sociale constructie van het Blanke ras was pseudowetenschap die draaide om de misvatting dat uiterlijke kenmerken die geen functie hebben, duiden op biologische verschillen tussen leden van de menselijke soorten.

Van al deze bijkomstige uiterlijke kenmerken die hebben geleid tot de sociale constructie van het Blanke ras waren verschillen in huidskleur het opvallendst.

Onder leden van het Blanke ras heerste de opvatting dat hun huid ongekleurd was en dus *Blank*. In werkelijkheid had de huid van leden van het Blanke ras een wat ongelukkige kleur roze die veel weg had van een pasgeboren biggetje.

Volgens een bepaalde groep mensen die zichzelf *Kleurlingen* noemden – wat een opvallend beledigende en ondoordachte benaming was – en volgens leden van het Blanke ras, was een *gekleurde* huid het zichtbare bijproduct van de aanwezigheid van melanine in de kiemlaag van een opperhuid.

Melanine werd geproduceerd door melanocyten, cellen die zich naast de basale cellen bevinden in de kiemlaag van de opperhuid. Bij histopathologische onderzoeken ziet melanine er een beetje uit als een opgedroogde mosterdvlek.

De meeste leden van het Blanke ras waren zo gewend aan hun biggetjesroze dat ze het helemaal niet meer zagen. Voor hen was hun biggetjesroze net zo onzichtbaar als de genocide die hun voorouders hadden gepleegd.

Een complete sociale constructie was gebouwd rond het onvermogen te zien wat zich recht voor en op hun neus bevond. Een complete sociale hiërarchie was gebouwd op mosterdvlekken in de opperhuid.

Dit is een van de redenen waarom velen de menselijke soort maar een stel domme klootzakken vinden.

Natuurlijk was binnen de sociale hiërarchie het rassenelement slechts een veralgemeend oefje om niet te hoeven praten over wat werkelijk de sociale orde bepaalde. Namelijk *geld*.

Volgens veel eerstejaarsstudenten economie stond *geld* voor een algemene overeenkomst tussen een groep mensen dat bepaalde al dan niet tastbare zaken een bepaalde waarde representeren.

In werkelijkheid was *geld* de eenheid waarmee men verandering kon meten.

Wat zou je doen voor een dollar?

Wat zou je doen voor tien dollar?

Wat zou je doen voor een miljoen dollar?

Wat zou je doen voor een miljard dollar?

Adeline had geen melanine in de kiemlaag van haar opperhuid en was dus een lid van het Blanke ras.

Hierdoor had ze heel wat sociaal prestige, vooral omdat ze uit een rijke familie kwam. Maar ze was een vrouw. Vrouw-zijn deed afbreuk aan haar sociaal prestige.

Alle vrouwen in Amerika, zelfs de rijke Blanke vrouwen, hebben een heleboel shit moeten slikken. Ze waren de lul als ze dat wel deden en de lul als ze dat niet deden.

Mannen hebben millennia lang vrouwen als oud vuil behandeld. Een theorie over het ontstaan van deze sociale ordening luidt dat vrouwen door hun gebrek aan kracht in het bovenlichaam minder goed het land konden ploegen of met zwaarden konden zwaaien.

Ploegen op het land leverde voedsel op.

Zwaaien met zwaarden leverde dode mensen op.

In de meeste samenlevingen – doorgaans gedomineerd door mannen – werd vooral waarde gehecht aan eten en doden. Deze nadruk op kracht boven intelligentie ging handig voorbij aan het feit dat vrouwen slimmer zijn dan mannen.

Gebrek aan kracht in het bovenlichaam van de vrouw was slechts één verklaring voor de sociale ordening. Er bestonden honderden theorieën over waarom vrouwen als oud vuil behandeld werden, maar er waren slechts heel weinig praktische oplossingen.

Niet lang voordat Adeline haar onvergeeflijke fout beging, schreef een miljardair genaamd Sheryl Sandberg het boek *Lean in: Vrouwen, werk en de weg naar succes*. Sheryl had niet veel melanine in de kiemlaag van haar opperhuid.

In haar boek stelt Sheryl Sandberg dat vrouwen die geen miljardair zijn ervoor kunnen zorgen dat ze op de werkvloer niet meer als oud vuil behandeld worden als ze simpelweg wat meer glimlachen, harder werken en zich meer gedragen als de mannen die hen als oud vuil behandelen.

Miljardairs gaven altijd advies aan niet-miljardairs over hoe ze miljardairs kunnen worden.

Het was vrijwel altijd onuitstaanbare lulkoek.

Sandberg werd miljardair door te werken voor een bedrijf genaamd Facebook.

Facebook verdiende geld via een mobiel internetplatform dat reclame maakte voor telefoons, producten voor vrouwelijke hygiëne en cornflakes.

Dit mobiele internetplatform was ook een plek waar honderden miljoenen mensen te veel persoonlijke informatie prijsgaven.

Facebook werd uitgevonden door Mark Zuckerberg, die niet veel melanine in de kiemlaag van zijn opperhuid had.

Wat is je geslacht? vroeg Facebook.

Wat is je relatiestatus? vroeg Facebook.

Wat is je huidige woonplaats? vroeg Facebook.

Wat is je naam? vroeg Facebook.
Wat zijn je lievelingsfilms? vroeg Facebook.
Wat is je lievelingsmuziek? vroeg Facebook.
Wat zijn je lievelingsboeken? vroeg Facebook.

Een vriend van Adeline, de schrijver J. Karacehennem, wiens naam in het Turks *Zwarte Hel* betekende, las ooit het essay 'Generation Why?' van Zadie Smith, een Britse schrijfster met veel melanine in de kiemlaag van haar opperhuid. Zadie Smith stelt in haar essay dat de vragen van Facebook wel geschreven lijken door een twaalfjarige.

Maar deze vragen waren niet geschreven door een twaalfjarige. Ze waren geschreven door Mark Zuckerberg.

Mark Zuckerberg was een miljardair. Mark Zuckerberg was dusdanig miljardair dat hij de baas was van andere miljardairs. Hij was de baas van Sheryl Sandberg.

J. Karacehennem dacht dat hij iets wist over Facebook, dat Zadie Smith, in al haar fatsoen, niet had kunnen bedenken.

'Het punt is,' zei J. Karacehennem, wiens naam in het Turks *Zwarte Hel* betekende, dat we, wat zal het zijn, twee- of driehonderd jaar met existentialisme geworsteld hebben, wat eigenlijk neerkomt op vragen als *Waarom zijn we op deze planeet? Waarom bestaat de mens? Waarom leiden we onze zinloze leventjes?* De beste filosofische en literaire geesten hebben geprobeerd antwoord te geven op deze vragen en de beste filosofische en literaire geesten zijn er allemaal niet in geslaagd een bruikbaar antwoord te formuleren. Facebook is fantastisch, want eindelijk begrijpen we waarom we woonplaatsen hebben en waarom we relaties aangaan en waarom we onze onbenullige maaltijden eten en waarom we namen hebben en waarom we totaal belachelijke auto's hebben en waarom we indruk proberen te maken op onze vrienden. Waarom zijn we hier, waarom doen we al deze dingen? In ieder geval is daar

nu een antwoord op. We zijn op aarde om Mark Zuckerberg en Sheryl Sandberg rijker te maken. Onze inspanningen dienen een concreet en meetbaar doel. Ik denk dat ik eigenlijk wil zeggen dat er nog altijd hoop is.'

hoofdstuk vier

Jeremy Winterbloss had in het hol van de leeuw gewerkt, dus hij wist alles af van racistische en seksistische tradities binnen de stripindustrie.

Alle producten die niet door Blanken waren vervaardigd zouden minder besteld worden dan producten die wel door Blanken waren vervaardigd. Dat betekende minder verkoop, wat minder lezers betekende, wat minder geld betekende.

Veel mensen uit de stripindustrie herinnerden zich Jeremy wel. Hij viel op. Veel mensen uit de stripindustrie herinnerden zich de melanine in zijn kiemlaag.

Vroeger, begin jaren negentig, maakte Jeremy zich zorgen; als hij en Adeline *Trill* onder hun eigen naam zouden uitbrengen, zou het kunnen worden gezien als een Zwart boek dat door een Blanke vrouw was getekend.

Dat betekende minder verkoop, wat minder lezers betekende, wat minder geld betekende.

Jeremy wilde erkenning voor zijn bijdrage, maar Jeremy wilde ook geld verdienen. Hij wilde zinnig werk doen en daarvoor betaald krijgen.

Daarin was hij anders dan Sheryl Sandberg. Het aan de man brengen van babypoeder en mensen naar hun lievelingsmuziek vragen interesseerde hem niet.

Jeremy bedacht een onvolmaakte oplossing voor het probleem rondom racisme en seksisme binnen de stripindustrie. Hij stelde voor dat zowel hij als Adeline een pseudoniem zou gebruiken.

Het gebruik van pseudoniemen was nog zo'n aloude traditie binnen de stripindustrie. Jack Kirby, die geen melanine in zijn kiemlaag had en de stripindustrie praktisch eigenhandig had opgezet, heette eigenlijk Jacob Kurtzberg. Hij koos dat pseudoniem om minder Joods te klinken.

Adeline, die in die tijd aan vele merkwaardige gewoonten leed, waaronder een aanstellerig trans-Atlantisch accent en een volkomen desinteresse in principiële aangelegenheden, ging mee in Jeremy's suggestie.

'Schat,' vroeg ze, 'zou het geen giller zijn als we doen alsof we andere mensen zijn?'

Jeremy noemde zichzelf J.W. Bloss. Adeline koos het wat barokkere M. Abrahamovic Petrovitch.

De maandelijkse uitgave van *Trill* eindigde in 1999. Een reeks onvoorziene gebeurtenissen, waaronder de ondergang van een aantal distributeurs, maakte het voor stripmakers erg moeilijk werk in eigen beheer te publiceren. Er was gewoon geen geld voor.

De uitgave van *Trill* eindigde precies op het moment dat de hele gehele Engelstalige wereld interesse kreeg in paperback-uitgaven van afgeronde stripverhalen.

Soms werden die afgeronde verhalen *graphic novels* genoemd.

Die benaming klopte niet. Die paperbacks waren geen novels en evenmin graphic, want ze bevatten maar zelden expliciet materiaal.

Een voorbeeld van een echte graphic novel was *Les 120 journées de Sodome*, een achttiende-eeuws boek, geschreven in

de gevangenis door een corpulente Franse edelman zonder melanine in zijn kiemlaag.

Zoals de meeste waarachtige graphic novels was dit werk inderdaad uiterst graphic, maar als novel volkomen mislukt. Het boek ging over mensen in een kasteel die zichzelf dood neukten terwijl ze hun stront rondsmeten als een stel apen in een kooi.

De *graphic novels* uit de stripindustrie waren voornamelijk pogingen van Marvel en DC een zakcentje bij te verdienen door stokoud materiaal opnieuw te drukken en in te binden.

Die *graphic novels* bevatten meestal slechts plaatjes van borsten zo groot als volleyballen en Spider-Man die Doctor Octopus door een bakstenen muur ramde, onder het uitroepen van: 'Die ouwe inktspuiter had niet met de vriendelijke buurtspinnenkop moeten sollen!'

De paperbackuitgaven van *Trill* bleven verkopen, ook nadat de laatste maandelijkse uitgave was verschenen. Ieder jaar werden er iets meer paperbacks verkocht dan het jaar daarvoor.

Toen, halverwege de jaren 2000, gebeurden er twee dingen: 1) Naar aanleiding van het succes van *Bone*, een boek geschreven door een gast genaamd Jeff Smith die geen melanine in de kiemlaag van zijn opperhuid had, bood Scholastic aan *Trill* als paperback in kleur uit te brengen, waardoor de onverzagbare kinder- en schoolboekenmarkt zou worden aangeboord. 2) Don Murphy, een twistzieke Hollywoodproducer zonder melanine in de kiemlaag van zijn opperhuid, kocht de filmrechten op *Trill* aan.

Anders dan het merendeel van het materiaal waarvan Hollywoodproducers de rechten aankopen, werd *Trill* ook echt gefinancierd en verfilmd.

De helft van het geld kwam van een Hollywoodstudio. De rest werd gefinancierd door privé-investeerders, waaronder

het Saudische mediaconcern Fear and Respect Holdings Ltd., dat een flinke mep geld bijdroeg.

Fear and Respect werd gerund door Zijne Koninklijke Hoogheid Mahmud bin Fatih bin Muhammad bin Abdulaziz al Saud, die een kleine hoeveelheid melanine in de kiemlaag van zijn opperhuid had. Het hoofdstreven van Fear and Respect was het investeren in bedrijven binnen de nieuwe media en mogelijkheden binnen de oude media.

ЗКН Mamduh bin Fatih bin Muhammad bin Abdulaziz al Saud hield van films, en hij kon in de toekomst kijken. Hij zag in dat intellectuele eigendomsrecht uit de stripindustrie binnenkort een uiterst lucratieve inkomstenbron zou opleveren.

Trill was zijn eerste onderneming binnen de filmwereld.

Hij verwachtte er veel van.

Adeline en Jeremy waren niet betrokken bij het maken van de film, maar ze steunden het stilzwijgend door zich er niet tegen uit te spreken. Ze bezochten de première van de film niet.

De film was een computeranimatie, wat betekende dat tientallen onderbetaalde technici in Aziatische landen uren zaten te werken op apparaten die door nog slechter betaalde arbeiders in andere Aziatische landen waren vervaardigd, om ruwe replica's te produceren van illustraties die Adeline per maand zo'n vierenvijftig dollar aan materiaal hadden gekost.

Toen de film in 2007 uitkwam, leverde die een volgens Adeline bespottelijke hoeveelheid geld op: zo'n vijftientig miljoen dollar.

Dat was vijftientig miljoen minder dan het filmbudget, de tientallen miljoenen dollars aan marketingkosten niet meegerekend.

Trill was een flop.

ЗКН Mamduh bin Fatih bin Muhammad bin Abdulaziz al Saud was bedroefd.

Maar de publiciteit was geweldig voor de paperbackverkoop.

Adeline en Jeremy wilden beiden niet dat hun identiteit bekend raakte, maar een andere producent van *Trill*, een man genaamd Joel Silver, liet zich tijdens een persconferentie de waarheid ontglippen.

Joel Silver, die geen melanine in de kiemlaag van zijn opperhuid had, zei later dat hij dat niet had moeten doen.

Adeline nam aan dat hij het expres had gedaan.

Ze had het grootste deel van haar jeugd in Los Angeles doorgebracht. Bij Hollywoodmensen ging ze altijd van het ergste uit. Alles voor de publiciteit.

De onthulling dat M. Abrahamovic Petrovitch een vrouw was die tot de sociale constructie genaamd het Blanke ras behoorde vond men een interessanter verhaal dan dat Jeremy Winterbloss een man was die tot de sociale constructie genaamd het Zwarte ras behoorde.

Bijna tien jaar na het afronden van de laatste aflevering van *Trill* was er vraag naar Adeline. Vanwege haarzelf, als haarzelf. De details van haar leven voedden het publieke debat.

Men vond het fascinerend dat ze in de groezelige oude East Village had gewoond. Men vond het interessant dat haar beste vriend, Baby, een homoseksuele Sciencefictionauteur was die *Annie Zero* had geschreven. Men wilde weten hoe Adeline het al die jaren geheim had weten te houden. Men vond het fascinerend dat een vrouw undergroundstrips maakte, en ook nog zulke goede. Men vond het interessant dat ze in San Francisco woonde en men wilde weten wat ze vond van de technologische industrie en de dotcomboom van eind jaren negentig.

Kortom, ze werd enigszins beroemd.

hoofdstuk vijf

Hoewel hij niet als een personage voorkomt, is Jack Kirby de eigenlijke hoofdpersoon van dit boek. Hij stierf in 1994. Hij werd geboren in 1917.

Jack Kirby is de hoofdpersoon van dit boek omdat hij degene was die door de Amerikaanse stripindustrie het meest genaaid werd, en de Amerikaanse stripindustrie is het perfecte destillaat van al het verdorven en corrupte gedrag dat inherent is aan ongereguleerd kapitalisme.

Het leven in de Eenentwintigste Eeuw is volledig overgenomen door de bedrijfsvoering van de Amerikaanse stripindustrie. Zij delen nu de lakens uit.

Het Internet, en de multinationals die het bestieren, hebben ieders lot gereduceerd tot het ergst denkbare. We zijn niets meer dan stripboekmakers die content fabriceren voor gigantische monolieten die weigeren te betalen voor wat ons werk waard is.

Dus laten we bewondering hebben voor de man die het eerst en het hardst genaaid werd.

Jack Kirby werd geboren als Jacob Kurtzberg in 1917 aan Essex Street 147 in de Lower East Side van Manhattan. Hij was een Jood in New York in een tijd waarin Jood-zijn in Amerika een vrijbrief was voor argwaan en mishandeling.

Hij was een creatief genie, werkzaam in een medium dat

geen respect had voor de intelligentie van zijn lezers. Hij was een creatief genie, werkzaam in een medium dat aanstootgevende termen verstopte achter symbolen als \$#!+ en @\$\$.

Hij rookte sigaren en sprak met een *Noo Yawks*-accent. Hij maakte zijn middelbare school nooit af. Hij vocht in de Tweede Wereldoorlog. Hij was een Jood die stripverhalen tekende en schreef over Nazi's die tot gort geslagen worden, en toen naar Duitsland ging en de Nazi's tot gort sloeg.

Als er een belangrijk moment was in de Amerikaanse stripindustrie, dan was Jack Kirby erbij. Altijd aan het creëren, altijd nieuwe dingen aan het maken, altijd vol nieuwe ideeën.

Hij was een van de *lamed vavniks*, een van de zesendertig rechtvaardigen die de wereld draaiende hielden.

Dit is een lijst van enkele personages die hij (mede)creëerde: Captain America, The Fantastic Four, de originele x-Men, The Avengers, Thor, Loki, Iron Man, The Incredible Hulk, Doctor Doom, Galactus, Ant-Man, The Black Panther, Nick Fury, The Demon, Kamandi, Klarion the Witch Boy, OMAC, The New Gods, M.O.D.O.K, The Eternals, The Inhumans, The Forever People, The Newsboy Legion.

Dit is een lijst van bovengenoemde personages waar hij de rechten van bezat:

Tegen de tijd dat Adeline haar onvergeeflijke fout beging, had Marvel Comics zichzelf getransformeerd tot Marvel Enter-